

PERIÒDIC VERMEL

:: SALUT PÚBLICA :: INTERESSOS POPULARS :: ARTS Y LLETRAS ::

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Ronda de l' Universitat, 96. BARCELONA

GALERIA POPULAR

*****

LO PETIT POLÍTICH

.....

Lo nostre protagonista deuria ser castellà y 'l teatro de sas glorias y desventuras deuria ser Madrit, perque en lloch se fa tanta política activa ni abunda tant la empleomania com en aquella capital; no obstant, com que també hi han en Catalunya molts polítichs amants del pressupost, preferim presentar-lo com a fill de Barcelona, castellanisat.

Lo subjecte de que 'ns ocupem te uns trenta sis anys d'edat, alt d'estatura, prim com un espàrrech y, no es per alabarlo, pero es bastant lleig: es casat y pare de quatre ó cinch criaturas. Fill d'un antich empleat de Aduanas a qui 'ls governs habian respectat com per olvit, a la edat de catorze anys deixá 'ls estudis universitaris, perque veyá una carrera més brillant y desahogada en las dolsuras del pressupost. L'infelís no preveya los cambis polítichs que ab tanta freqüencia habian de succehirse en la nostra Espanya, y s'entregá per complert a la empleomania, alcansant ab empenyos de son pare una plassa d'escrivent en la Administració Económica. Per rahó de conveniencia tingué d'agregarse a un partit polítich, y com lo seu gefe perteneixia al partit progressista, ell s'hi allistá entrant de soci en lo cassino de ca'n March de Reus.

Ab lo temps ascendí en son empleo y prestá grans serveys a son partit. Sigué secretari de mesa en unas eleccions de diputats a Córts, cabo primer del batalló de veterans del Tomatech é individuó de la Junta de festexos al general Espartero, al qual lo ha tingut sempre en un gran cuadro en la sala de casa seva, sentli llum en lo dia del seu sant y en tots los dias de gala ó festa nacional.

No s'olvidava may d'assistir a cap banquet del partit, que dit siga de pas es lo partit que n'ha celebrat mes, ni d'assistir a totas las recepcions oficials y professons de Córpus, ni de

cantar per tota cansó, en las horas d'esplay, l'imprescindible himne de Riego, que tan valor prestaba a sos bullangueros companys.

Vingué la República y 'l progressista s'torná republica com lo que més a fi de poguer conservá 'l turró. Aquell govern li respectá 'l puesto, y ell, agrahit a tal mostra de protecció, fins assistia a las deliberacions dels clubs de mes fama.

Aixís vivia 'l nostre polítich, tranquila desahogadament, cor que vols cor que desitxas, quan lo sorprengué la rápida pujada d'en Cánovas al poder. Allavors intentá ferse conservador, pero no hi fou a temps. Corria l'any 1875 y ell fou una de las víctimas inmoladas a la cobdicia conservadora: l'hi enviaren la cessantia redactada en los termes mes consoladors possibles. Lo govern quedaba satisfet del bon zel ab que habia desempenyat son càrrech... pero 'l donaba a un altre ab qui tenia mes confiança. Al rebre la noticia lo pobre home, semblaba que li habia caigut la casa sobre. Casat y ab familia, y no sent bo pera res, com casi tots los empleats d'Espanya, ¿quin recurs habia d'adoptar devant de sa desgracia? Allavors fou quan compregué lo desacert que habia comés al ferse empleat; malehí la política y 'ls governs ingrats y fins arrivá a pensar en lo suícidí; pero al fi, comprenent que ab la adopció de tal medi no lograria millorar sa sort, y molt menos la de la seva familia, abandoná son fatal pensament y s'edicá a buscar feyna, no per gust sino per necessitat.

Recorregué 'l círcul de sos amichs reclamant son aussili, pero com que tots perteneixian a la seva classe habian sufert la mateixa sort y estaban en iguals circumstancias qu'ell. Lo mal s'agravaba y era necessari pendre alguna resolució per evitar una catástrofe doméstica. Als primers mesos pogué sortirse de sos compromisos ab los estalvis fets durant lo temps de sòn empleo, mes prompte tingué que desferse de tot lo supèrfuo y fins abandonar lo primer pis de la casa ahont vivia pera passarsen al quint, a falta de altre.

Passava 'l temps y no trobava cap ocupació digne de sas pretensions: alguna se n'hi habia presentat, pero era tan depressiva a sos ulls, que 'l seu orgull se resistia a desempenyarla. Demanava temps pera pensarshi, creyent trobarne alguna de millor, pero quan se decidia a acceptarla, un altre ja l'habia pres per má. Per fi, no tenint més remey que treballar per menjar, se procurá unas ventallas y una taula, tingué una conferencia ab l'amo de la casa, al qual ja li debia alguns mesos de lloguer, y al endemá se 'l vejé instalat de memorialista en la mateixa escaleta, ahont al cap de temps alguns encara anavan a preguntarli pe 'l senyor del primer pis, sense sospitar que fos aquell ab qui enrahonaban.

En aquella escaleta ha viscut prop de sis anys passant las angunias y traballs que son de suposar, malehint als conservadors y allunyat de la política, de la qual no se n'enterava més que pe 'ls periódichs que li deixavan demunt de la taula perque 'ls entregués als vehins dels pisos principals. Y tan allunyat n'estava, que ab tot y veure 'ls esforços dels fusionistas, no 'ls considerava capassos de fer res de profit; aixís es que passava tota sa vida en un perpetuo somni de desenganys.

La pujada d'en Sagasta 'l despertá tan rápidamente, que al poch rato de veure 'l telegrama que ho participava ja s'habia venut los pochos mobles que tenia, y sense cuidar-se de sa familia abandoná la ciutat comptal y s'dirigi cap a la cort, presentantse dels primers a oferir sos serveys al nou ministeri.

Aquesta es la hora que encara no l'han empleat, pero no hi ha dupte que 'l veurém fet tot un governador ó un director general... si 'l govern deroga la lley de pressupostos de 1876.

Diu que tots los mártirs mereixen una recompensa, y en tal sentit aquesta fora justa. Mes ¿quants mártirs no hi ha a Espanya iguals que 'l que 'ns ocupa y víctimas de tots los partits polítichs? Fora llarch de contar.

Ferrán RODRIGUEZ y MASDEU

*****

FESTAS DE LA MERCÉ

Ab paraulas molt honestas
la descripció jo faré
de tot lo que pe 'l carré
ha passat aquestas festas,
que segons sembla, la fama
aquest any s' emportarán...
en fi, vagin escoltant
tot lo complert del programa.
La vigília, vintitrés,
sortiren per xichs y grans
alguns pobrissons gegants
á recorre los carrers.
A l' endemá, ab gran donaire,
per fer las festas galanas,
hi hagué repich de campanas
de las del escombriayre;
després lo coro d' en Ponsis,
que está compost de quitxalla
acompanyats d' una gralla
cantavan lo no t' arronsis!
A l' endemá, segon dia,
com va ploure, s' va deixá
aprendre de patiná
al pla de la Boquería.
La gran marxa, anomenada
de las antorxas, molt bona,
á la nit per Barcelona
va fer la seva passada,
y aixís successivament
va ser tot lo de aquets dias,
mes ab tan grans alegrias
y ab tant de divertiment,
que hi hagué sortijas, balls,
castells de fochs y cucanyas,
carrers tots guarnits ab canyas,
grans corridas de caballs,
cada dia gran sardana
en una plassa condal,
y un mestre més sech que un pal
ballava 'l ball de la gana.
Hi hagué grans exposicions
de ganduls de totas menas
y á mes de unas dos dotzenas
de llassos y carretons,
n' hi hagué de gran valia
per aquells en que s' hi trobin
de que 'l rellotje los robin
ó be 'ls aixafi un tranvia.
La Rambla, de paperets
n' estava tota adornada
y á la nit il·luminada
per medi de grasolets.
La Patum sortir no va
perque encara está enfadada
segons diu de una xiulada
que l' any passat l' hi van da;
y en fi á n' aquí punt posém
suplicant als forasters
que may deixin perdre res
de las festas que aquí fem,
que ha sigut tan boniquet
aquest any nostre programa
que de segü n' farà un drama
l' autor D. Jaume Piquet.

PLAGAS DE BARCELONA

LO CONGRES OBRER ESPANYOL

s' es celebrat, y aprofitant l' invitació que rebé
La TRAMONTANA hi hem assistit.
Constituhian dit Congrès, 136 delegats d' as-
sociacions ó seccions de treballadors de tota
Espanya.
Lo criteri de la majoria ha sigut: que las
classes treballadoras han de constituir una
agrupació propia, gran, forta y compacta pera
fer triuñar lo Programa adoptat; que deuen
estar sempre al costat de la Revolució contra
la Reacció; y allunyar-se constantment de tota
fusió ab los partits polítichs, per no haberni
cap que tinga las aspiracions económicas y d'
emancipació social adoptadas per las societats
obreras.

Lo criteri de la minoria — (representada
solament per 8 delegats) — fou: que l' obrer
ha de fer política; y que s' ha de procurar l' es-
tabliment dels jurats mixtos d' amos y d' assa-
lariats.

Fou acordada la publicació de molts milers
d' exemplars del Manifest y dels Estatuts que
s' aprobaren, — (documents ab dós molt inte-
ressants), — y que 'l Congrès pròxim tinga
lloch lo setembre vinent á Sevilla.

La premsa política, (cada diari segons lo
seu particular punt de vista), há fet resenya de
dit Congrès; però 'ls periódichs que han estat
mes xavacans han sigut los castelaristas, que
per tractarse de treballadors n' han fet objecte
de brometa, dihent si un delegat sevillá fumaba
un puro de calé, si un altre dels de Reus se
bellugaba molt quan feya son discurs, si abun-
daban las brusas y gorras mes que las ameri-
canas y barrets, y altres cosas per l' istil.

L' espay no 'ns permet avuy escriurer més
sobre lo Congrès obrer de 1881.

Si convé, seguirem en lo número vinent.

LO CAMP Y LA CIUTAT (1)

QUADRO DE COSTUMS

Continuació

IX

Quan allá en lo seu gabinet de Barcelona s' extassia-
van D. Elvira y sa filla ab la lectura de poesias y nove-
las, més de cent voltas habian dit que desitjarian ad-
mirar á la naturalesa tot desplegant sos encants al naixer
lo sol.

Anhelavan etsisarse mirant la plácida aurora; escol-
tant los dolcissims cants dels aucells y lo sentimental
murmurar de las ayguas dels torrents; veure aquellas
perlas que ploran las fullas dels arbres quan se liquida
la poética rosada; oír las mágicas paraulas del oreig al
passar entre las plantas del bosch; assentarse entre 'ls
matissos de la catifa fresca de verdura, tot olorant lo
excitant flayre de las flors boscanas; admirar l' arroba-
dor espectacle de la surtida del sol, paréscut á una in-
mensa mola de foch esglayador; contemplar com saltan
y brincan los anyells y cabridets, animats per lo cantar
melancólich del pastor ó pastora... y en fi, tota aquella
música que fa tres mil anys que cantan los poetas grans
y xichs, bons y dolents, sens que cap d' ells s' hagi lle-
vat demati pera poderne donar rahó.

Aixís mateix ho fan aquellas bonas senyoras: ara po-
den cumplir son desitj, ara poden rejuvenir son espe-
rit extassiantse devant de tanta bellesa; pero ho fan
desde 'l llit: tocan diana á las deu.

Després prenen xocolate, s' arreglan, se petinan, se
emblanquinan, y á las dotze van á dinar; luego matan
la mitjdiada llegint algun llibre d' aquells de suma mo-
ralitat que 'ns venen del extranger, ó que matan fins
al editor, ab l' intermedi d' alguna bacayna; á las quatre
prenen un bossi perque la gent de la casa fa beguda; á
las sis marxan á una font á assavorir un bon sopar ab
la virám que 'ls cassadors han portat; després admiran
á la naturalesa tot prenent la fresca y fent la digestió, y
á las deu se 'n van á dormir.

Sembla que no podrán aguantar aquesta vida tan ara-
strada; no obstant Deu los hi dona forza pera poder
resistirla tots los dias que passen á pagés.

Mes també tenen altra feyna d' importancia, com son
lo cosir la roba de la quitxalla, que corren tot lo dia
per vinyas y boscos fent disbarats, esquintsantse, y lo
que á D. Elvira afecta més, tornarse negres com dimo-
niets, y per fi fer alguna festa á la nena Frasquita quan
está tipa de mamar, y al Minini quan está cansat de
dormir, y murmurar de la pobre Agna y d' aquells que
pagan l' arrós.

Per lo demés, la Tomasa está bona, grassa, tranquila
y no s' anyora gens: no més que de tant en tant está
malalta... d' indigestió.

(1) Véginse los números 18, 22 y 32 de LA TRAMONTANA.

X

Han determinat, lo vespre de la arribada, que don
Joan dormiria separat de sa senyora á fi de que no la des-
perter quan se lleve á punta de dia per anar á cassar, y
aixís es que en la mateixa cambra dorman D. Elvira y
sas fillas Leonor y Elvireta.

Sia efecte d' un olvit ó de ganas de pendre la fresca
després d' un bon sopar, lo cert es que no tancan las
vidrieras del balcó tenint la llum encesa durant bona
estona.

Com los mosquits prenan aquesta senyal per una es-
quela d' invitació pera satisfacer son appetit, un aixám de
tals insectes pren possessió de la cambra, esperant que
apaguen la llum.

Lo llit es tou, lo cansanci y mareig del viatge regular
y lo sopar excelent, aixís es que una dolsa són s' apo-
dera de las tres forasteras, y desseguida ¡fills de Maria!
aquellas bestioletas s' atipan de sang de tal manera,
qu' es probable que l' anemia de la Leonor puje un
grau més de gravetat y deixantlas una cara com si la
verola hagués fet de las sevas á tutti plé.

Al llevarse l' endemá, y al mirarse, quedan pedriti-
cadas.

— ¡Mamá! diu la Leonor; ¡quin horror!...

— ¡Quina cara teniu fillas mevas! ¡Qué es aixó?

— ¡Y tú, Mamá; y tú!...

— ¡Verje de la Soletat! ¡Podé quedarém grabadas!...

¡Pepa, Agna, diña; veniu per caritat!
Y l' Agna, espantada á tals crits, al entrar se posa á
riure, y las assegura que no es res y que ab un poch de
aygua y de vinagre s' curarán.

Aquí de las potingas: aygua ab vinagre, *cosmydor*,
cold-cream, *crema de leche* y *almendras* y tot quant
portava á prevenció la previsor senyora pera conservar
la frescor de la juventut, y ab una capa de polvos de
arrós y de coloret, quedá destruhida la malicia dels
desvergonyits mosquits.

Lo susto si que fou gran: no tingueren gayre gana
de dinar.

XI

De sustos com aquest si que 'n tingueren bastants,
mes s' hi acostumaren un xich ab lo del Minini y lo
dels mosquits y ja no s' impressionavan gayre.

Un dia, per exemple, al ferse la *toilette*, allá á las
onzes, sentiren uns grans plors.

Surten correntas al balcó y veuen al seu noy Enrich
mullat com un xop de cap á peus, que venia acompanyat
d' un pagés.

— ¡Qué es aixó? preguntá esbarada sa mare.

— ¡He caygut á la bassa! respon tot somiquejant.

— ¡Jesús! ¡Y com ha sigut!... Digas, com ha sigut?

— ¡Pescava granotas!...

— No s' alarmi, senyora, que no te cap mal, respon
lo pagés.

— ¡Jesús, aquest xicot me matará á disgustos!... Puja
que 't mudarém.

Un altre dia l' Elvireta va caure d' un presseguer tot
cercant fruyta verda y sols va tenir un xiribech com lo
puny en lo front.

Y per acabar: durant una estona en que l' Enrich se
entretenia en agafar polls d' una llocada y escanyarlos
ignocentment, la llocada li salta á la cara y per poch li
treu los ulls, fent també crits esgarriñosos.

Lo tragueren del perill y li preguntaren com havia
succehit, qué feya.

— ¡Res! respongué entre llágrimas y sospirs.

— ¡Y no encalsavas als polls?

— Sí: ho feya pera jugar.

— ¡Y n' has mort cap?

— No més que tres!

— ¡Per tres ray, ja podias matar la llocada y tot!

— ¡Jo l' hagués pogut haver!

Y ab aquestas y altres peripecias que no arribavan á
alterar la salut de las senyoras ni las ganas de cassar
del senyor, ni las de menjar de la dida, ni las de feste-
jar de la criada, arribaren á la festa major.

Vicents de FEBRER

(Seguirá)

EPITAFI

Jau aquí un mestre d' estudi
de la miseria company;
si porteu pa á la butxaca
¡fugiu!... sinó surtirá.

CANTARELLA

Que ploro sense parar
Ja fa dos dias avuy;
nena, consólam ¡per Deu!
treume cixa brossa del ull.

FREIXETA PETIT

Ja s'han acabat las festas.
Verdaderament jo tenia ganas de ferne una revista; pero tals han sigut, que, per més que ja m' pensava que foren bunyols, no m' creya tant, y vaja, casi no goso.
Ab aixó, ne pendrán la bona voluntat, y aném al grá.

Molt poca cosa que valgui la pena, y encara aixó entelat per dificultats de moment.

La iluminació eléctrica de la Rambla y la gran cascada giratoria instalada pe'l conegut industrial Escuder de la plassa dels Encants en lo tros que avans era muralla de mar.

De la primera semblava en los dos primers dias que s'anavan á rebre desenganys, pero 'ls que teniam antecedents de la «Sociedad española de electricidad» encarregada de sa instalació y sabiam ab la premura de temps que habia tingut d'endegarho, no podiam duptar de son éxit, com en definitiva així ha sigut, á pesar de tot lo que en contra haja pogut dirse.

La cascada del Escuder, á pesar de la imprevisió, descuyt ó lo que siga que feu que no s' poguessen encendre los llums que formavan las inscripcions del voltant, fou una gran cosa y lo més notable de las festas, sent degut á la iniciativa particular.

En lo certámen Sellarés sembla que n'hi ha hagut de verdas y de maduras.

Se diu si'l jurat era molt de la crosta de baix, y si va influir en son fallo al adjudicar lo primer premi, lo haberse cantat una pesa mística, pe'l sol fet de ser mística.

Aixó motivá una protesta de la societat coral que obtingué'l segon premi, no conformantse ab lo criteri del jurat.

De tots modos es de celebrar la idea, també com á deguda á la iniciativa particular.

En los carrers poch nou ni bo s'hi ha vist.

Las barracas de la fira posadas pe'ls voltants del pla de Palacio, han sigut aquest anys més bonicas, pero molt menos animadas.

Pero lo més bunyol de las festas, lo que no podia anar ni ab rodas, varen ser los focs articials disparats en la plassa de Tetuan.

Las rodas tot just si's bellugavan, y 'ls cohets n'anavan més per terra que per enlayre.

Proposem al Tio Nelo que quan vulga iluminar la fatxada de casa seva busqui al pirotecnich que confecciona los que se dispararen á la plassa de Tetuan per aquestas festas.

Del demés no cal parlatne.

A Marsella ja han fallat la causa oberta ab motiu d'aquella catástrofe ocorreguda ara de poch en una funció de toros.

Han sigut condemnats ab multas y mesos de presó lo fuster de la obra, l'empresari y lo subinspector municipal.

A Espanya al cap de mitj sigle haurian sobreseït la causa ó portat á presiri als que prengueren mal.

Los empleats y la gent de pelas aquí son inviolables.

Parlin los irregularisadors.

En lo carrer dels Màrtirs á Málaga, un capellá dongué una estampa á la noya d'un sabatè, y se la emportá.

Los pares busca y roda; enloch trobaban la criatura. Després de molt preguntar sapigueren que un reverent la portaba per la mà fentli caricias.

Al últim trobaren lo domicili del capellá y recobraren la noya, no sens que avans ocorregués alguna peripecia.

En vista de la mena d'explicacions que dona la criatura, sos pares tractan de portar l'assumpto als tribunals.

¿Un altre capellá atentant al pudor?
Cosa rara. Feya días que no habia passat un cas semblant.

Castelar en plé Congrès ha declarat que es molt y molt católich.

Una pregunta á La Campana de Gracia:

¿Y donchs, noya, ¿que també t'farás católica?

No tindria res d'estrany. Fora afegir un altre ex- á los que ja porta sobre lo setmanari ex-federal, ex-comunalista y ex-socialista.

Lo tribunal de Besançon ha condemnat al abat Gurnaude á tres mesos de presó per haber comés actes inmorals en mitj d'un camí ab una noya de nou anys.

Pe'l bon nom dels ministres de la religió proposem que se'ls capi avans de cantar missa.
Es remey infalible.

Dilluns sortiren del port de Barcelona uns 80 pelegrins d'estranya fatxa, que componen lo total de allistats á la «Pelegrinació General Espanyola á Terra Santa».

Lo Correo Catalan diu que son 180, pero ¡ca! barret; no hi ha tañts católichs á Espanya disposats á gastar cent ó cent cinquanta duros per una pelegrinada.

Si's tractés de aixecar partidas prou.
Mes y tot.

Lo govern ha subvencionat ab la friolera de tretze mil duros per kilómetro al carril de Canfranc.

Y á tal noticia debem afegirhi que á Madrid hi ha oposició forta á la realisació del carril de Noguera Pallaresa, que afavoriria tota la comarca d'Urgell especialment, alcansant sos beneficis á tot Catalunya y Valencia.

Ja ho veyeu, entreteniuvos ajudant á fer la comedia á la gent de Madrid, que quan estigan servits de vosaltres sempre se girarán de cul.

Recordeuvos d'aquell adagi:
Cria corbs y t'treuran los ulls.

Lo mes entrant en Castelar será rebut en la Academia espanyola, passant á la categoría de sabi encartronat.

Lo discars que llegirá será contestat per en Canovas.

Dios los cria y ellos se juntan.

Un colega molt trempat que s'publica á Palma de Mallorca baix lo titol de El Huracan ha sigut denunciat per la intenció de un escrit.

Paciencia, company, y aguantar fort, que després de la tempestat surt lo sol mes clar que avans.

Tots los soberans se bellugan, celebrant entrevistas l'un ab l'altre. L'un día es lo czar de Russia ab l'emperador de Alemania, l'altre día lo mateix czar conferencia ab lo emperador d'Àustria; ara 'ls reys d'Espanya y Portugal també tindrán la seva entrevisteta.

¿Que deuen significar tantas conferencias de reys, emperadors y czars?

Quan se ajuntan caps de núvol ja es sabut: la tempestat s'acosta. ¿Qui sab si succehirá algo semblant?

Lo Correo Catalan diu que s'prescindeixi de la paraula de Jesucrist que prometé assistir á la Iglesia en las sevas tribulacions.

En conseqüencia demana l'ajuda dels troncos que s'veuhen amenassats.

Y donchs, carlinarros, ¿que ja no teniu confiansa en la protecció d'aquell Deu y aquella Providencia que invoquéu á tot' hora? ¿No diuhen que ningú pot més que ell?

Anéu, torneuvoshen al lliit; no ensenyeu mes las miserias.

A 1.200 ascendeixen los titols gerárquichs que te donats la Iglesia católica, apostólica y romana, entre 'ls pastors que han de conduhir los seus remats.

Aquestos mestres per terme mitj consumeixen 1.200.000 rals diaris, ó sia uns 22 millons de duros al any.

De modo que, donant deu mil duros á cada una, cada any podrian ferse ricas per tota sa vida á 2.200 familias de treballadors ab lo que gastan aquestos manus que han vingut al món á predicar la pobresa.

¡Jo t'floch si en lloch de estimar la pobresa, estimessin los quartos!

Al veure un ministre del Senyor fora qüestió d'apretá á correr ó de treures lo revolver per que no t'fessen deixar las missas!...

CUENTO PARISIEN

Un amic molt trempat, obrer ebanista, pera dir á un altre (no menbs aixirit) que l'última setmana havia tingut forts apuros, emplea la següent locució:

«Noy: aquesta setmana he passat un *triumvirato* terrible.»

No hi ha com la gana pera idear frases y cosas inginyosas.

EPIGRAMAS

De la miseria en l'horror un vell que may treballava tot pensant que'l temps es or d'aquest modo s'esclamava:
—Jo que'l treball no se qu'es; en tant temps com he viscut, sense que me'n adonés ¡y quant d'or hauré perdut!

Fent enfadá'l senyor Pep qu'es un vell molt aixirit á la noya del Anton ella á l'últim l'hi va dir:
—Posemhi punt vosté encara me'n faria de petits.....
—Jo pugués digué ell, te juro que no quedaba per mí.

Rosendo ARÚS y ARDERIU

XARADA

Per més que diga la Químa qu'es total no'n faig *primera*, que te l'honra, l'embustera, tota plena de *dos prima*.

Q. ROIG

SOLUCIONS

À LAS CABORIAS DEL NÚMERO PASSAT

XARADAS: 1.ª Pas-ta 2.ª Ga-lli-na
GEROGLIFICH: Entre homes bons hi ha un traidó

Barcelona Tipografía LA ACADEMIA, de Evaristo Ullastres 96, Ronda de la Universitat, 96

LA CARTA DE EL DILUVIO

Los amichs ho negan; pero de més verdas se 'n maduran en lo camp de la política